

Nội dung bài viết

1. [Tập làm văn: Luyện tập tả người trang 132 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2](#)

Tập làm văn: Luyện tập tả người trang 132 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2

Câu 1 (trang 132 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 1):

Dựa vào dàn ý mà em đã lập trong bài trước, hãy viết một đoạn văn tả ngoại hình của một người mà em thường gặp.

Trả lời:

Tả mẹ

Mẹ em năm nay đã 44 tuổi, mẹ cao khoảng 160cm, người mẹ mảnh khảnh và dáng đi rất nhanh nhẹn. Mẹ để mái tóc dài óng mượt, xoắn nhẹ phần đuôi tóc. Khuôn mặt mẹ tròn nhìn rất phúc hậu. Đôi môi của mẹ phớt hồng nằm dưới chiếc mũi cao thanh tú càng tô điểm thêm nét dịu hiền trên khuôn mặt mẹ. Mỗi khi nhìn em, mẹ đều luôn nở nụ cười tươi với ánh mắt trìu mến. Đôi bàn tay mẹ không còn tròn trịa như ngày mẹ trẻ mà đã gầy guộc và chai sạn hơn, đó là dấu vết của thời gian, của những năm tháng vất vả mẹ đã hi sinh vì chăm sóc cho hai chị em em. Giọng nói của mẹ rất ấm áp, lúc mượt mà lúc trầm bổng, ngân vang. Em thích nhất thói quen ngày bé khi được mẹ đọc truyện cổ tích mỗi tối. Mẹ như hóa thân vào từng nhân vật với giọng nói truyền cảm để giúp em hiểu nội dung câu chuyện hơn. Vì thế em rất thích được nghe mẹ kể chuyện mỗi ngày.

Tả ngoại hình bố em

Người gắn bó với em nhất có lẽ là bố. Bố em năm nay đã bốn mươi lăm tuổi. Dáng người cao nhưng hơi gầy. Những dấu vết của thời gian đã in hằn trên khuôn mặt của bố. Khuôn mặt vuông chữ điền, mái tóc cắt ngắn đã điểm vài sợi bạc. Làn da ngăm đen vì những tháng ngày vất vả làm việc. Vầng trán cao và rộng. Đôi mắt của bố sáng như những vì sao trên bầu trời đêm vậy. Đôi mắt ấy lúc nào cũng nhìn em với cái nhìn trìu mến, yêu thương. Nhưng em thích nhất là đôi bàn tay to lớn, chai sần nhưng tràn đầy ấm áp. Đôi bàn tay đã dắt bế em khi còn thơ bé. Đôi bàn tay đã dắt em đến trường trong ngày đầu đi học. Bố đang là bác sĩ của một bệnh viện trong thành phố. Công việc hàng ngày của bố rất bận rộn. Mọi người thường bảo em có những nét rất giống bố. Đối với em, bố vô cùng tuyệt vời. Em rất yêu thương và hy vọng sẽ luôn khỏe mạnh để luôn bên cạnh mẹ và chúng em.

Tả ngoại hình bác hàng xóm

Bác Tùng là giáo sư trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật. Bác nay đã sáu mươi tuổi nhưng vẫn còn hăng say tham gia công tác giảng dạy vì bác còn khoẻ. Bác có vóc người cao, da ngăm ngăm rám nắng. Tóc bác đã ngả bạc hoa râm cả mái đầu. Đôi lông mày rộng cũng bạc như màu tóc. Sau làn kính lão nghiêm nghị, đôi mắt bác hấp háy cười chan hoà, thân ái cùng mọi người trong xóm. Bác Tùng lúc nào cũng đàng hoàng, tươm tất trong bộ âu phục màu xám nhạt. Đặc biệt, bác có đôi bàn tay thon đẹp với những ngón tay dài thắp bút của một người cả đời chỉ cầm viết. Ấy thế mà bác lại dạy kỹ thuật điện cơ khí rất giỏi, nổi tiếng là giáo sư kì cựu của trường Đại học. Mọi người trong xóm ai cũng kính trọng và yêu mến bác Tùng.

Tả ngoại hình người ông

Ông Bảy đã ngoài bảy mươi tuổi, da dẻ còn hồng hào, khuôn mặt chữ điền, phúc hậu hẳn sâu những nếp nhăn thường có ở người già. Tóc ông bạc trắng, hớt cao. Đôi mắt ông ngả màu nâu đục, mỗi lần nhìn ngắm đồ vật nào đó ông lại nheo cặp mắt, trông thật chậm chạp. Mỗi khi ông cười thì đôi mắt ấy ánh lên vẻ hiền từ, bao dung, độ lượng biết nhường nào.

Mỗi lần sang nhà ông Bảy chơi, em phụ ông Bảy quét dọn nhà cửa và xách nước ở giếng khơi trong, cùng ông Bảy tưới cho mấy cây kiểng trước sân nhà. Ông khen em ngoan. Ông cháu vừa làm việc, vừa nói chuyện thật là vui vẻ. Vui nhất là khi ông Bảy kể chuyện ngày xưa cho em nghe. Giọng ông kể trầm ấm, rõ ràng, đôi lúc ông cười thành tiếng, những lúc như thế trông ông Bảy trẻ lại đến mấy tuổi.

Sau mỗi câu chuyện ông Bảy thường xuyên khuyên dạy em: Sống trên đời phải có tình nghĩa, có tình làng nghĩa nước. Ông khuyên em đừng đua đòi cái xấu, phải học cái hay. Phải biết vâng lời dạy bảo của thầy cô giáo và cha mẹ. Phải chịu khó học hành cho bằng chị, bằng em, bằng bạn bè. Không có học là không thể làm việc tốt được.